

Sygn. I C 152/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w S. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Maria Cichoń
Protokolant:	Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. R. (1), Z. R., Ł. R. i M. R.**

przeciwko **(...) S. A. w W. i W. J.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych (...) S.A. w W. i W. J. na rzecz:

a) powoda T. R. (1) kwotę 30.000 zł (słownie: trzydzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,

b) powódki Z. R. kwotę 70.000 zł (słownie: siedemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,

c) powoda Ł. R. kwotę 20.000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,

d) powódki M. R. kwotę 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty

z tym, iż zapłata wyżej wymienionych kwot przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z tego obowiązku;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu;

4. nakazuje ściągnąć od pozwanych (...) S.A. w W. i W. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w S. kwotę 7.000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych) tytułem opłaty od pozwu od zasądanego roszczenia z tym, iż uiszczenie tejże opłaty przez jednego z nich zwalnia drugiego z pozwanych od tego obowiązku;

5. odstępuje od obciążania powodów nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 152/12

UZASADNIENIE

Powodowie T. R. (1), Z. R., Ł. R., A. K. i M. R., pozwem złożonym w Sądzie Okręgowym w S. dnia 26 kwietnia 2012 roku, domagali się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. na swoją rzecz tytułem zadośćuczynienia za krzywdę następujących kwot:

- T. R. (1) 70.000zł,
- Z. R. 100.000zł,
- Ł. R. 40.000zł,
- A. K. 40.000zł,
- M. R. 20.000zł,

wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powodowie wskazali, że w dniu 3 sierpnia 2009 roku D. R. – syn T. R. (1) oraz Z. R. został pobity przez S. B.. Podali, że wezwany na miejsce zdarzenia lekarz Pogotowia (...) nie stwierdził żadnych odchyień od normy pod względem zdrowotnym, poza stanem po spożyciu alkoholu. Podnieśli, że na skutek nie zachowania przez lekarza dyżurnego należytej staranności podczas zbierania wywiadu i badania D. R. oraz nie przewiezienia go do szpitala celem wykonania szczegółowych badań, nastąpił zgon. Podali, że pozwany lekarz W. J. miał zawartą z pozwanym (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2012 roku powódka A. K. cofnęła pozew (k.117). Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2012 roku, wydanym na rozprawie, Sąd Okręgowy w S. umorzył postępowanie w części dotyczącej roszczeń zgłaszanych przez powódkę A. K. (k.119).

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że co prawda miał podpisaną z lekarzem W. J. umowę od odpowiedzialności cywilnej, jednak wskazał, że nie ponosi on odpowiedzialności gwarancyjnej za ubezpieczonego, gdyż W. J. nie jest winnym popełnienia przestępstwa z art. 160 § 2 k.k.

Niezależnie jednak od powyższego pozwany z ostrożności procesowej, na wypadek nie uwzględnienia przez Sąd powyższego, podniósł, że wysokość zadośćuczynienia, którego domagają się powodowie jest wygórowana i dowolna. Pozwany zakwestionował również zasadność żądania przez powodów odsetek wskazując, że ewentualne odsetki należą się im od daty wyrokowania. Nadto podniósł, że ponosi ewentualną odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia do wysokości sumy gwarancyjnej określonej w polisie ubezpieczeniowej tj. do kwoty 46.500 euro (k.96-98).

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2012 roku Sąd, na wniosek powodów, wezwał do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej W. J. (k.118).

Pozwany W. J. wniósł o oddalenie powództwa w całości, przychylając się w całości do argumentacji pozwanego (k.145v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. R. (1) i Z. R. byli rodzicami D. R., natomiast Ł. R. i M. R. jego rodzeństwem.

Bezsporne

W dniu 3 sierpnia 2009 roku w miejscowości G. D. R. wraz z S. B. oraz T. R. (2) wspólnie spożywali alkohol w ogródku piwnym przy miejscowym sklepie. Około godziny 18:30 pomiędzy D. R. i S. B. doszło do sprzeczki, a następnie szarpaniny, w efekcie której S. B. uderzył D. R. pięścią w twarz. W wyniku uderzenia D. R. upadł plecami na twarde podłoże, przez co na krótki czas stracił przytomność.

Na miejsce zdarzenia wezwana została Policja oraz Pogotowie (...). Powiadamiając powyższe służby podano, że pobity mężczyzna najprawdopodobniej stracił przytomność. Po przybyciu Policji przeprowadzono D. R. do jego miejsca zamieszkania, który znajduje się około 50 metrów od sklepu, celem oczekiwania na Pogotowie.

Badanie przedmiotowe D. R. przeprowadził pełniący dyżur lekarz pogotowia (...), który obejrzał pacjenta, osłuchał jego klatkę piersiową, zbadał reakcję źrenic na światło i obecność oczopląsu. Natomiast towarzyszący lekarzowi ratownik medyczny zmierzył podstawowe parametry życiowe D. R. takie jak: ciśnienie tętnicze krwi, saturację krwi tlenem, częstość akcji serca i oddechów, poziom glukozy we krwi. Po przeprowadzonym badaniu W. J. nie stwierdził u D. R. żadnych odchyśleń od normy pod względem zdrowotnym, poza stanem po spożyciu alkoholu i pozostawił go w miejscu zamieszkania pod opieką rodziny.

Dowód: zeznania powódki Z. R. k.304v, 00:08:39 e-protokołu k.306 w zw. z k.145v-146, 00:09:28 e-protokołu k.147, zeznania świadka W. J. k.305, 00:31:27 e-protokołu k.306, notatki urzędowe z dnia 04.08.2009r. k.24 i k.25-26, zlecenie wyjazdu ze (...) Pogotowia (...) k.113 i k.114 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L., opinia sądowno - lekarska sporządzona przez Akademię Medyczną we W. k.166-175 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

W nocy z dnia 3 na 4 sierpnia 2009 roku D. R. skarżył się rodzicom na bóle głowy i wymiotował. W dniu 4 sierpnia 2009 roku o godzinie 6:00 ojciec D. T. R. znalazł martwego syna w łóżku. Wezwane Pogotowie stwierdziło jego zgon.

Dowód: zeznania powódki Z. R. k.304v, 00:08:39 e-protokołu k.306 w zw. z k.145v-146, 00:09:28 e-protokołu k.147, informacyjne wysłuchanie powoda T. R. (1) k.148, 00:21:33 e-protokołu k.147, odpis skrócony aktu zgonu D. R. k.23.

Lekarz pogotowia (...) popełnił błąd medyczny nie zachowując należytej staranności w trakcie badania fizycznego D. R. i podejmując decyzję o pozostawieniu go w domu. W wyniku nieprawidłowego postępowania zaprzepaszczona została szansa na uratowanie życia pacjenta i tym samym pacjent znalazł się w sytuacji, w której doszło do eskalacji bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia sądowno - lekarska sporządzona przez Akademię Medyczną we W. k.166-175 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2011 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w L., uznał W. J. za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2009 roku w miejscowości G., jako pełniący dyżur lekarza pogotowia ratunkowego, mając szczególny obowiązek opieki nad D. R., nie zachował należytej staranności podczas zbierania wywiadu i badania chorego i odstąpił od przewiezienia go do szpitala celem wykonania szczegółowych badań, co uniemożliwiło prowadzenie odpowiedniej diagnostyki, obserwacji i leczenia czym umyślnie naraził wyżej wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W pkt 1 wyroku Sąd skazał W. J. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby czterech lat. W pkt 2 wyroku wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 100zł.

Dowód: Wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 16.02.2011r. k.268 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

W. J. jest lekarzem z ponad czterdziestoletnim doświadczeniem w zawodzie, jego specjalizacja to chirurgia ogólna. W dniu zdarzenia pracował w (...) Pogotowia (...) w S. przy ul. (...) na kontrakcie, na stanowisku lekarza zespołu

wyjazdowego. Był on w tym czasie ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S.A. w W. na sumę gwarancyjną 46.500 euro.

Dowód: dowód zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej podmiotu przyjmującego zamówienie na świadczenie zdrowotne Nr (...) k.106, umowa – kontrakt Nr (...) z dnia 30.01.2009r. o udzielenie świadczeń zdrowotnych w (...) Pogotowia (...) w S. k.223-229 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L., zeznania W. J. k.62-64 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2009 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w L. uznał S. B. za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2009 roku w miejscowości G., gm. P. uderzył pięścią w twarz D. R. powodując jego upadek na twarde podłoże, w wyniku którego D. R. doznał znacznego pourazowego obrzęku mózgu, który łącznie z krwiakiem nadoponowym spowodował znaczny wzrost ciasnoty wewnątrzczaszkowej i doprowadził do porażenia życiowo ważnych ośrodków w pniu mózgu i jego zgonu. Za powyższy czyn Sąd skazał go karę dwóch lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby pięciu lat. W pkt 2 wyroku Sąd oddał S. B. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. W pkt 3 wyroku Sąd orzekł od niego nawiazki w wysokości po 5.000zł na rzecz Z. R. i T. R. (1) w celu zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Natomiast w pkt 4 wyroku zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zatrzymanie w dniach 4 i 5 sierpnia 2009 roku.

Dowód: Wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 15.12.2009r. k.265 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

Powodowie T. R. (1), Z. R. oraz ich córka A. K., pismem z dnia 21 października 2011 roku, zgłosili swoje roszczenie wobec pozwanego (...) S.A. w W. tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę w kwocie po 300.000zł na rzecz każdego z nich. Pismem z dnia 31 stycznia 2012 roku pozwany stwierdził, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności (...) S.A. za przedmiotowe zdarzenie i do wypłaty świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej W. J..

Dowód: zgłoszenie szkody k.38-40, odpowiedź pozwanego (...) S.A. w W. na zgłoszoną szkodę k.41, akta szkody nr (...).

D. R. w chwili śmierci miał prawie 20 lata, był kawalerem i mieszkał wraz z rodzicami i rodzeństwem T. R. (2) i M. R. w miejscowości G.. Posiadał wykształcenie podstawowe, nie miał stałego zatrudnienia, pracował jedynie dorywczo. Część zarobionych pieniędzy oddawał rodzicom. Pomagał rodzicom w pracach domowych.

Dowód: zeznania powódki Z. R. k.304v, 00:08:39 e-protokołu k.306 w zw. z k.145v-146, 00:09:28 e-protokołu k.147, zeznania powoda Ł. R. k.305, 00:23:53 e-protokołu k.306, informacyjne wysłuchanie powoda T. R. (1) k.148, 00:21:33 e-protokołu k.147, zeznania świadków: G. K. k.157v, 00:08:32 e-protokołu k.159, E. O. k.158, 00:17:18 e-protokołu k.159.

Na skutek śmierci D. R. życie jego najbliższych tj. rodziców i rodzeństwa zmieniło się.

Matka Z. R. bardzo głęboko przeżyła śmierć syna. Gdy dowiedziała się, że S. B. uderzył syna natychmiast pobiegła pod sklep, a następnie przyniosła z domu mokry ręcznik i przyłożyła do głowy syna. Była ona obecna przy badaniu syna przez pozwanego lekarza. Z nocy 3 na 4 sierpnia 2009 roku pomagała wraz z mężem dojść synowi do łazienki. O tym, że on nie żyje dowiedziała się od męża, który o godz. 6:00 rano obudził ją. Do chwili obecnej przeżywa żal po stracie syna, często myśli o nim, wspomina go.

Dowód: zeznania powódki Z. R. k.304v, 00:08:39 e-protokołu k.306 w zw. z k.145v-146, 00:09:28 e-protokołu k.147, zeznania świadków: G. K. k.157v, 00:08:32 e-protokołu k.159, E. O. k.158, 00:17:18 e-protokołu k.159, opinia sądowno - lekarska sporządzona przez Akademię Medyczną we W. k.166-175 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

Ojciec T. R. (1) również mocno przeżył śmierć syna. O tym, że syn został pobity dowiedział się od żony jak wrócił z pracy. Z nocy 3 na 4 sierpnia 2009 roku nie spał do godziny 3. Wraz z żoną pomagał synowi dojść do łazienki. Rano jak wstał zobaczył, że syn nie żyje. Nadal często myśli o synu, wspomina go.

Dowód: informacyjne wysłuchanie powoda T. R. (1) k.148, 00:21:33 e-protokołu k.147, zeznania świadka G. K. k.157v, 00:08:32 e-protokołu k.159, opinia sądowo - lekarska sporządzona przez Akademię Medyczną we W. k.166-175 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w L..

Ł. R. był starszym bratem D. R.. W chwili jego śmierci miał 24 lat i mieszkał już oddzielnie. Gdy mieszkał w domu rodzinnym, to dzielił pokój wraz z bratem D. R. i bratem T. R. (2). Miał dobre relacje z bratem. O tym, że brat nie żyje dowiedział się w pracy od swojego kolegi. Nadal myśli o nim i wspomina go.

Dowód: zeznania powoda Ł. R. k.305, 00:23:53 e-protokołu k.306, zeznania powódki Z. R. k.304v, 00:08:39 e-protokołu k.306 w zw. z k.145v-146, 00:09:28 e-protokołu k.147, informacyjne wysłuchanie powoda T. R. (1) k.148, 00:21:33 e-protokołu k.147, zeznania świadka G. K. k.157v, 00:08:32 e-protokołu k.159, odpis skrócony aktu urodzenia Ł. R. k.144.

M. R. była młodszą siostrą D. R.. W chwili jego śmierci miała 4 latka. Jej relacje z bratem były dobre, często bawiła się z nim, chodziła na spacer. Do chwili obecnej myśli o nim i wspomina go.

Dowód: zeznania powódki Z. R. k.304v, 00:08:39 e-protokołu k.306 w zw. z k.145v-146, 00:09:28 e-protokołu k.147, informacyjne wysłuchanie powoda T. R. (1) k.148, 00:21:33 e-protokołu k.147, zeznania świadka E. O. k.158, 00:17:18 e-protokołu k.159, odpis skrócony aktu urodzenia M. R. k.144.

Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że życie D. R. mogłoby zostać uratowane przy założeniu, że postępowanie pozwanego W. J. byłoby całkowicie prawidłowe i zgodne ze sztuką lekarską i nastąpiłoby niezwłoczne przewiezienie badanego do szpitala przy założeniu, że wobec D. R. zastosowane zostałyby wszystkie niezbędne i prawidłowe procedury diagnostyczne oraz zostało wdrożone prawidłowe leczenie w szpitalu. Lekarz powinien był przewieźć pacjenta do szpitala celem wykonania diagnostyki urazu głowy (badanie KT głowy, zdjęcie rtg czaszki), a po stwierdzeniu krwiaka nadtwardówkowego, powinien być przeprowadzony zabieg neurochirurgiczny usunięcia krwiaka, co dawałoby bardzo duże szanse na przeżycie pacjenta.

Dowód: opinia sądowo – lekarska sporządzona przez (...) Medycyny w B. k.178-190, opinia uzupełniająca k. 236-240.

Sąd przesądając zasadę odpowiedzialności pozwanego W. J., a tym samym pozwanego (...) S.A. w W. wziął pod uwagę opinię (...) w B., która na żądanie Sądu została uzupełniona i w ocenie Sądu jest ona w pełni zgodna z opinią wydaną na potrzeby postępowania karnego.

Sąd również pominął dowód z przesłuchania powoda T. R. (1) w charakterze strony oraz dowód z opinii biegłego psychiatry i ograniczył dowód z zeznań stron do przesłuchania powodów Ł. R. i Z. R., w tym również w imieniu małoletniej powódki M. R.. Orzekając w powyższym zakresie Sąd miał na względzie, że na rozprawie w dniu 26 września 2013 roku pełnomocnik powodów cofnął wniosek o przesłuchanie powoda T. R. (1) w charakterze strony oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry (k.304-304v, 00:03:02 e-protokołu k.306), a obaj pozwani decyzję w sprawie cofniętych przez stronę powodową wniosków pozostawili do uznania Sądu (k.304v, 00:05:25 e-protokołu k.306).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Pomiędzy stronami sporna była zarówno sama zasada odpowiedzialności, jak również zasadność i wysokość należnych powodom świadczeń.

W ocenie Sądu, należy zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, że pozwany W. J., pełniąc w dniu zdarzenia na postawie kontraktu, a więc umowy zlecenia funkcję lekarza zespołu wyjazdowego ponosi odpowiedzialność deliktową za śmierć D. R. (z czynu niedozwolonego) na podstawie art. 415 k.c. Przepis ten stanowi, że kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Z przepisu tego wynika, że lekarz będąc zatrudnionym na kontrakcie może ponosić odpowiedzialność, gdy jego działaniu lub zaniechaniu można przypisać winę, a skutkiem zawinionego działania lub zaniechania będzie szkoda. Dodatkową przesłankę odpowiedzialności wprowadza art. 361 § 1 k.c., który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zatem do odpowiedzialności z art. 415 k.c. konieczne jest powstanie łącznie: winy, szkody i normalnego (adekwatnego) związku przyczynowego między winą a szkodą.

Podkreślić należy, że w sferze odpowiedzialności deliktowej wyróżnia się winę umyślną i winę nieumyślną – nazywaną w prawie cywilnym niedbalstwem. W literaturze wskazuje się, że postawienie sprawcy szkody zarzutu niedbalstwa, czyli niezachowania wymaganej w danych warunkach staranności, wymaga zestawienia i porównania postępowania konkretnego sprawcy z modelowym, abstrakcyjnie ujętym zachowaniem się wzorca postępowania. Jeżeli okaże się, że zachowanie się sprawcy szkody odbiega od hipotetycznego wzorca należytego postępowania, wówczas można temuż sprawcy przypisać zarzut niedbalstwa.

W doktrynie wskazuje się, że szczególnym obiektywnym elementem winy lekarza jest błąd w sztuce medycznej, zwany również błędem lekarskim. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego błędem takim jest czynność (zaniechanie) lekarza w zakresie diagnozy i terapii, niezgodna z nauką medyczną w zakresie dla lekarza dostępnym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.04.1955r., IV CR 39/54, OSN 1957, poz.7). Na podstawie tego orzeczenia wyróżnić możemy błąd w rozpoznaniu tzw. diagnostyczny oraz w zastosowanym leczeniu tzw. terapii. Błąd diagnostyczny polega na postawieniu przez lekarza niewłaściwej diagnozy. Wskazać należy, że nie każdy błąd lekarski, ale tylko błąd zawiniony może powodować odpowiedzialność lekarza za wynikłą dla pacjenta szkodę.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 16 lutego 2011 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II K (...), Sąd uznał W. J. za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2009 roku w miejscowości G., jako pełniący dyżur lekarza pogotowia ratunkowego, mając szczególny obowiązek opieki nad D. R., nie zachował należytej staranności podczas zbierania wywiadu i badania chorego i odstąpił od przewiezienia go do szpitala celem wykonania szczegółowych badań, co uniemożliwiło prowadzenie odpowiedniej diagnostyki, obserwacji i leczenia czym umyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Za powyższe Sąd skazał pozwanego na karę dwóch lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby czterech lat, a także wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 100zł. Podkreślić należy, że w powołanej wyżej sprawie karnej sporządzona została przez Akademię Medyczną we W. opinia sądowo – lekarska, gdzie biegli stwierdzili, że W. J. popełnił błąd medyczny nie zachowując należytej staranności w trakcie badania fizycznego D. R. i podejmując decyzję o pozostawieniu go w domu, przez co zaprzepaszczona została szansa na uratowanie jego życia.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd szczegółowo rozważał jaką pomoc pozwany W. J. udzielił D. R. w dniu 3 sierpnia 2009 roku, a jaką powinien był mu udzielić.

W. J. po przybyciu do domu, w którym znajdował się pobity D. R., obejrzał go, osłuchał jego klatkę piersiową, zbadał reakcje źrenic na światło i obecność oczopląsu. Ponadto D. R. zmierzone zostały podstawowe parametry życiowe takie jak: ciśnienie tętnicze krwi, częstość akcji serca i oddechów, poziom glukozy we krwi. Po przeprowadzonym badaniu pozwany lekarz nie stwierdził u badanego żadnych odchyłeń od normy pod względem zdrowotnym, poza stanem po spożyciu alkoholu.

W ocenie Sądu zachowanie pozwanego lekarza nie było prawidłowe i zgodne ze sztuką lekarską. Z opinii sporządzonej przez biegłych z (...) w B. (k.178-190) oraz opinii do niej uzupełniającej (k.236-240), które Sąd podziela w całości, wynika, że pozwany lakonicznie zbadał D. R. i nie odnotował na jego ciele żadnych obrażeń. Stwierdził jedynie, że był on pod wpływem alkoholu. Pozwany zupełnie nie wziął on pod uwagę powodu zgłoszenia, a mianowicie

faktu, iż D. R. został pobity. Biegli podkreślili, że sam fakt stwierdzenia przez pozwanego, że poszkodowany był pod wpływem alkoholu powinien wzbudzić u niego jeszcze większą czujność, gdyż lekarz powinien wiedzieć, że alkohol może maskować objawy pewnych chorób, czy urazów.

Zdaniem biegłych pozwany powinien był przewieźć badanego do szpitala celem wykonania diagnostyki urazu głowy, a takie postępowanie doprowadziłoby do włączenia leczenia obrzękowego i przeprowadzenia zabiegu neurochirurgicznego usunięcia krwiaka nadtwardówkowego, co też dawałoby bardzo duże szanse na przeżycie badanego. Wskazać należy, że nie wiadomo, czy po przewiezieniu D. R. do szpitala i wdrożeniu prawidłowych procedur diagnostycznych oraz prawidłowego leczenia życie jego zostałoby uratowane. Nie mniej jednak, w ocenie Sądu, brak jest również dowodu, że doszłoby wówczas do jego zgonu. Bez wątplenia pochojna decyzja pozwanego lekarza pozostawienia badanego w domu uniemożliwiła przeprowadzenie prawidłowego leczenia, a więc wysoce prawdopodobne jest, że zachowanie spowodowało zgon D. R..

W ocenie Sądu zupełnie nie zasługuje na uwzględnienie zarzuty pozwanych, że badany był pod wpływem alkoholu, a także fakt, że wywiad został przeprowadzony przez pozwanego w warunkach domowych. Podkreślić należy, że W. J. jest doświadczonym lekarzem, z czterdziestoletnim doświadczeniem w zawodzie i można by oczekiwać od niego, aby udzielił pomocy zgodnie ze sztuką lekarską. Wskazać również należy, że zawód lekarza jest zawodem szczególnej staranności. Miernik staranności służący do oceny zachowania się lekarza ma charakter abstrakcyjny (niezależny od cech osobistych i przymiotów sprawy), gdyż jest on budowany jako wzorzec powinienego, właściwego postępowania każdej osoby, która znajduje się w określonej sytuacji. W przedmiotowej sprawie pozwany lekarz niewątpliwie popełnił błąd medyczny nie zachowując należytej staranności w trakcie badania D. R. i podejmując decyzje o pozostawieniu go w domu, co tym samym zaprzepaszczył szanse na uratowanie jego życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że w niniejszej sprawie istnieje związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy nieprawidłowym postępowaniem pozwanego lekarza, a zgonem D. R..

Podkreślić przy tym należy, że pozwanego W. J. nie może uwolnić od odpowiedzialności fakt, iż uraz, którego doznał D. R. był następstwem pobicia przez S. B., gdzie wyrokiem z dnia 15 grudnia 2009 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II K (...), za ten czyn Sąd Rejonowy w L. skazał go na karę dwóch lat pozbawienia wolności, a której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby pięciu lat. Ponadto Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Podstawą bowiem odpowiedzialności pozwanego lekarza, o czym była mowa wyżej, jest fakt nieudzielenia przez niego prawidłowej opieki medycznej, bezpośrednio po pobiciu go przez S. B..

Zdaniem Sądu również drugi pozwany tj. (...) S.A w W. ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2009 roku, a jego odpowiedzialność wynika z art. 822 k.c. Zgodnie z § 1 powyższego przepisu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie zaś do treści § 2 ust.1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2004 roku w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej podmiotu przyjmującego zamówienie na świadczenia zdrowotne (Dz.U. z 2004r. Nr 283, poz. 2825) ubezpieczeniem OC jest objęta odpowiedzialność cywilna podmiotu przyjmującego zamówienie na świadczenia zdrowotne za szkody wyrządzone przez działanie lub zaniechanie ubezpieczonego, w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej, podczas udzielania tych świadczeń, w których następstwie została wyrządzona szkoda.

W niniejszej sprawie pomiędzy W. J., a pozwanym ubezpieczycielem zawarta została umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej podmiotu przyjmującego zamówienie na świadczenie zdrowotne. Z umowy tej wynika, że została ona zawarta na okres od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, a więc obowiązywała ona w chwili wyrządzenia przez pozwanego W. J. szkody. Ponadto z umowy tej wynika, że strony ustaliły tzw. sumę gwarancyjną w wysokości 46.500 euro. Zatem w przedmiotowej sprawie pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia do wysokości sumy gwarancyjnej wskazanej powyżej, w takim samym zakresie jak ubezpieczony tj. W. J..

Z uwagi na to, iż odpowiedzialność pozwanego W. J. wynika z czynu niedozwolonego, a pozwanego (...) S.A. w W. z tytułu umowy, Sąd zasądził przyznanie powodom zadośćuczynienia in solidum od obu pozwanych.

Odnosząc się z kolei do roszczeń powodów zasądzenia zadośćuczynienia podstawę roszczenia stanowi obowiązujący od dnia 3 sierpnia 2008 roku przepis art. 446 § 4 k.c. zgodnie, z którym Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Z literatury i orzecznictwa wynika, iż uprawnionymi do żądania kompensaty jest nie tylko małżonek i dzieci zmarłego, ale także inni członkowie jego rodziny, jeżeli zmarły pozostawał z nimi faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową (por. Z.Radwański, A.Olejniczak, Zobowiązania ... s.268, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.08.1970r., II CR 313/70, OSN 1971/3/56, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.12.1969r, III PRN 77/69, OSNC 1970/9/160). Samo zaś przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu zrekompensowanie krzywdy za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 07.07.2009r., II AKa 44/09, LEX nr 523973).

Zaznaczyć należy, że konstrukcja normy określającej możliwość przyznania zadośćuczynienia („Sąd może także przyznać”) nie oznacza dowolności co do możliwości zasądzenia wskazanego świadczenia, a każda odmowa musi być uzasadniona.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd zawarty w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011r., w sprawie III CSK 279/10 (LEX nr 898254), że wśród okoliczności wpływających na wysokość przyznanego zadośćuczynienia znaleźć się powinny dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego z zmarłym, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarła, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy, skorzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowanie struktury rodziny i przywrócenie znaczenia każdego z jej członków. Podkreślić przy tym należy, że ustalając wysokość zadośćuczynienia nie sposób znaleźć żadnych uniwersalnych mierników za pomocą, których możliwe byłoby zbadanie bólu, rozpacz, cierpienia i rozmiaru uczuć. W każdym przypadku i w stosunku do każdej osoby uprawnionej do zadośćuczynienia należy podchodzić indywidualnie.

W rozpoznawanej sprawie wszyscy powodowie z pewnością przeżyli stratę D. R.. Powodów ze zmarłym łączyły bardzo bliskie więzi rodzinne, a jego śmierć była dla nich niewątpliwie przeżyciem traumatycznym. Krzywda powodów jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć jego nastąpiła niespodziewanie, a w wyniku niewłaściwego zachowania pozwanego W. J. zaprzepaszczona została szansa na uratowanie jego życia.

Zdaniem Sądu śmierć D. R. niewątpliwie dotkliwie przeżyła jego matka Z. R.. Zmarły pomagał matce w pracach domowych oraz w opiece nad jego młodszą siostrą - M. R.. Nadto finansowo wspierał rodzinę, przekazując jej część zarobionych dorywczo pieniędzy. Powódka mimo upływu czasu nadal przeżywa żal po stracie syna, często myśli o nim, wspomina go.

W ocenie Sądu śmierć D. R. przeżył również jego ojciec, chociaż z pewnością w mniejszym stopniu niż jego matka. D. R. był przez długi czas najmłodszym dzieckiem powoda. Chętnie pomagał w pracach domowych i wspierał finansowo rodzinę.

Bez wątplenia śmierć D. R. przeżył również jego brat Ł. R., który w dzieciństwie dzielił z nim pokój, wspólnie spędzał czas. Powód często myśli o bracie, wspomina wspólnie spędzony z nim czas.

Z D. R. związana również była jego młodszą siostrą – M. R.. Ich relacje pomimo dużej różnicy wieku były bliskie. Zmarły często opiekował się siostrą, bawił się z nią i zabierał na spacer. Małoletnia do chwili obecnej często myśli o bracie i wspomina go.

Powyższe rozważania doprowadziły do wniosku, że wszyscy powodowie zasługują na przyznanie im zadośćuczynienia, jednak ich wysokość musi być zróżnicowana.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż odpowiednim zadośćuczynieniem w przypadku T. R. (1) będzie kwota 30.000zł, w przypadku Z. R. kwota 70.000zł, w przypadku Ł. R. kwota 20.000zł, zaś w przypadku M. R. kwota 10.000zł, a w pozostałym zakresie powództwo jako wygórowane oddalił.

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. powinno mieć przede wszystkim kompensacyjny charakter. Nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość tego zadośćuczynienia nie może jednak być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 maja 2013 roku, I ACa 348/13, Lex nr 1342322).

Oceniając zasadność roszczenia w zakresie odsetek, których powodowie domagali się od dnia doręczenia pozwu pozwanemu Sąd miał na względzie, iż przyjętą w prawie cywilnym zasadą jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Wskazać należy, że już w chwili wytoczenia powództwa istniały podstawy do przyjęcia odpowiedzialności W. J. za umyślne narażenie D. R. na śmierć. Wina jego wynika bezpośrednio z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 lutego 2011 roku, wydanego w sprawie sygn. akt II K (...), w którym Sąd uznał go za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2009 roku w miejscowości G., jako pełniący dyżur lekarza pogotowia ratunkowego, mając szczególny obowiązek opieki nad D. R., nie zachował należytej staranności podczas zbierania wywiadu i badania chorego i odstąpił od przewiezienia go do szpitala celem wykonania szczegółowych badań, co uniemożliwiło prowadzenie odpowiedniej diagnostyki, obserwacji i leczenia czym umyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powodów odsetki od dnia 1 sierpnia 2012 roku, tj. zgodnie z żądaniem powodów.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 oraz 4 i 5 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 108 k.p.c.

Z uwagi na to, że powodowie wygrali proces w połowie, Sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu.

Ponieważ powodowie korzystali z częściowego zwolnienia od kosztów Sąd na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) nakazał ściągnąć od pozwanych nie uiszczoną opłatę od pozwu liczoną od zasądzonego roszczenia, przy czym zastrzegł, że uiszczenie tej opłaty przez jednego z nich zwalnia drugiego z pozwanych od tego obowiązku.

Z uwagi na trudną sytuację majątkową powodów, jak również charakter dochodzonego roszczenia, Sąd odstąpił od obciążania powodów nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Na oryginale właściwy podpis.